

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 220/2023-53

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duřu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jánošíkom, Klincová 35, Bratislava, proti uzneseniam Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022 a č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022, ako aj postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 31D/7/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. februára 2022 doplnenou podaniami doručenými 2. marca 2023 a 9. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1, čl. 30 ods. 4, čl. 40, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a podľa čl. 2 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 4“) uzneseniami Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022 a č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022. Sťažovateľ navrhuje odložiť vykonateľnosť uznesenia najvyššieho správneho súdu č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022, to následne zrušiť, súčasne zrušiť uznesenie najvyššieho správneho súdu č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022 a priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 35 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Súčasne sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31D/7/2022.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že predsedníčka Okresného súdu Zvolen (ďalej aj „navrhovateľka“ alebo „predsedníčka okresného súdu“) podala 21. apríla 2021 proti sťažovateľovi návrh na začatie disciplinárneho konania pre podozrenie zo závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s výkonom funkcie sudcu podľa § 116 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b), f) a i) a ods. 3 písm. d) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“). Navrhovateľka spolu s návrhom na začatie disciplinárneho konania podala aj návrh na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu do skončenia disciplinárneho konania.
3. Disciplinárny senát Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) rozhodnutím č. k. 3Ds/1/2021 z 28. apríla 2021 zamietol návrh navrhovateľky na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu, proti čomu podala navrhovateľka 10. mája 2021 odvolanie.
4. Uznesením č. 151/2021 z 18. júna 2021 súdna rada sťažovateľovi dočasne pozastavila výkon funkcie sudcu podľa § 22a zákona o sudcoch, proti ktorému podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 589/2022-29 z 27. októbra 2022 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.
5. Uznesením súdnej rady č. 311/2021 z 15. decembra 2021 (ďalej len „druhé pozastavenie výkonu funkcie“) bolo sťažovateľovi predĺžené dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu.
6. Disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu uznesením č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022 rozhodol o odvolaní predsedníčky okresného súdu z 10. mája 2021 tak, že zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie a sťažovateľovi dočasne pozastavil výkon funkcie sudcu. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozhodnutiu ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 542/2022-28 z 30. novembra 2022 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.
7. Sťažovateľ doručil najvyššiemu správne súdu 6. apríla 2022 návrh na zrušenie druhého pozastavenia výkonu funkcie, ktorý najvyšší správny súd zamietol uznesením č. k. 31D/7/2022 zo 4. mája 2022.
8. Uznesením č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022 najvyšší správny súd uznal sťažovateľa vinným z pokračovacieho závažného disciplinárneho previnenia a uložil mu disciplinárne opatrenie – zníženie funkčného platu o 60 % na obdobie jedného roka. Predsedníčka okresného súdu podala 28. decembra 2022 proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie v súlade s § 37 ods. 1 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok), navrhujúc, aby najvyšší správny súd rozhodol tak, že sťažovateľa z funkcie sudcu odvolá.
9. K priesťahom v napadnutom konaní sťažovateľ uviedol, že jeho disciplinárne stíhanie trvá od 21. apríla 2021 – od momentu podania návrhu disciplinárnemu senátu predsedníčkou okresného súdu dosiaľ, teda takmer dva roky. Podľa názoru sťažovateľa nejde o právne ani fakticky zložité konanie, čo podoprel rozsiahlou argumentáciou. Sám sťažovateľ sa o vznik priesťahov v napadnutom konaní nepričinil, tieto boli spôsobené postupom najvyššieho správneho súdu.

II. Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti rozsiahlo popísal svoje úvahy o neplatnosti a nezáväznosti protipandemických opatrení vo verejnom zdravotníctve.

11. K meritu konania, teda vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022, sťažovateľ namietal, že

i) o dočasnom pozastavení výkonu funkcie bolo rozhodnuté duplicitne, pretože v tom čase platilo dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu uložené sťažovateľovi rozhodnutím súdnej rady, v čom videl porušenie zásady *ne bis in idem*;

ii) účelovo bolo zmarené prerokovanie návrhu na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu sťažovateľa súdnou radou na jej zasadnutí konanom 25. novembra 2021, čím nastúpila aplikabilita § 22a ods. 6 zákona o sudcoch (účinný od 1. decembra 2021), ktorý zakotvil podstatne horšie podmienky, pokiaľ ide o výšku platu sudcu v prípade dočasného pozastavenia funkcie sudcu.

12. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022 sťažovateľ namietal

i) niekoľkonásobné prekročenie lehoty na rozhodnutie o disciplinárnom návrhu, ktorá uplynula 21. júla 2021, avšak rozhodnuté v merite veci bolo až 22. novembra 2022;

ii) poukazujúc na svoju predchádzajúcu argumentáciu týkajúcu sa konania štátnych orgánov, uplatňovania práva v súlade s hodnotami materiálneho právneho štátu, neplatnosti a nezáväznosti protipandemických opatrení, ústavne konformné ukládanie povinností a odkazujúc na judikatúru ústavného súdu, že predmetné rozhodnutie je arbitrárne;

iii) zásah do svojho práva garantovaného v čl. 23 ods. 1 ústavy spôsobený predsedníčkou okresného súdu, ktorá mu bránila vstúpiť do budovy súdu, čo najvyšší správny súd nevidel;

iv) že je proti nemu uplatňovaná represívna funkcia trestu, a to bez zákonného dôvodu.

13. Proti uzneseniu najvyššieho správneho súdu č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022 podala predsedníčka okresného súdu odvolanie, o ktorom dosiaľ nie je rozhodnuté, teda právna neistota sťažovateľa pretrváva. Spis nebol ani len predložený odvolaciemu senátu najvyššieho správneho súdu, hoci tak mal disciplinárny senát urobiť po uplynutí lehoty oprávnenej osoby na podanie odvolania (28. decembra 2022), čo neurobil, a teda prietahy v jeho postupe pokračujú. Sťažovateľ tiež poukázal na doplnenie odvolania doručené predsedníčkou okresného súdu, hoci po uplynutí zákonnej lehoty nie je možné odvolanie dopĺňať.

14. Sťažovateľ zastáva názor o nedôvodnosti svojho disciplinárneho stíhania, ktoré pre skutky spočívajúce v neplnení si povinnosti sťažovateľa pokrývať si dýchacie cesty malo byť zastavené, pretože neexistoval zákonný dôvod na začatie disciplinárneho stíhania, čo sťažovateľ argumentačne rozsiahlo odôvodnil. Vynucovaním povinnosti pokrývať si dýchacie cesty došlo aj k porušeniu práva sťažovateľa na zdravie garantovaného v čl. 40 ústavy.

15. Sťažovateľ tiež namieta absenciu opravného prostriedku v disciplinárnom súdnom poriadku proti začatiu disciplinárneho stíhania, ako aj proti meritórnemu rozhodnutiu, ktorá vyvoláva pochybnosti o konformite zákonnej úpravy s ústavou. Zákonodarca touto právnou úpravou odňal

sťažovateľovi možnosť domáhať sa ochrany jeho práv, čím došlo k porušeniu práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1, čl. 30 ods. 4, čl. 40, čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 4 protokolu č. 4 uznesením č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022, ktorým mu najvyšší správny súd dočasne pozastavil výkon funkcie sudcu, teda ide o rozhodnutie dočasnej a predbežnej povahy, ako aj meritórnym uznesením najvyššieho správneho súdu č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo skutkov uvedených vo výroku rozhodnutia a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie spočívajúce v znížení funkčného platu o 60 % na obdobie jedného roka. Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka odvolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté. Súčasne sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31D/7/2022.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1, čl. 30 ods. 4, čl. 40, čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 4 protokolu č. 4 uznesením č. k. 31D/18/2021 z 22. februára 2022:

17. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením a zároveň sa doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia sťažovateľovi. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020, I. ÚS 201/2022). Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 203/2010, I. ÚS 88/2018, III. ÚS 18/2019).

18. Písomné vyhotovenie sťažovateľom namietaného rozhodnutia z 22. februára 2022 (proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok), bolo sťažovateľovi doručené 31. marca 2022 a jeho právnenému zástupcovi 30. marca 2022. Ústavná sťažnosť však bola podaná až 28. februára 2023,

a teda podľa § 56 ods. 2 písm. f) v spojení s § 124 zákona o ústavnom podaná zjavne oneskorene, a z tohto dôvodu bola ústavným súdom odmietnutá.

19. Navyše je potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti považovať aj za neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ sa aktuálnou ústavnou sťažnosťou opätovne domáha vyslovenia porušenia aj tých istých práv totožným rozhodnutím a v podstate z obdobných dôvodov, aké uplatnil v predošlej ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 26. mája 2022, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 542/2022 z 30. novembra 2022 tak, že ju ako neopodstatnenú odmietol, z čoho je zrejmé, že efektívne uskutočnil vecný prieskum sťažovateľových námietok.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 23 ods. 1, čl. 30 ods. 4, čl. 40, čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 4 protokolu č. 4 uznesením č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022:

20. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (m. m. III. ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016, I. ÚS 665/2016, I. ÚS 288/2019, IV. ÚS 374/2020). Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

21. Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, pričom musí ísť o úplnú, nielen o čiastočnú právoplatnosť. V prebiehajúcom disciplinárnom konaní bolo navrhovateľkou podané odvolanie proti uzneseniu č. k. 31D/7/2022 z 22. novembra 2022, ku ktorému (ako aj k samotnému napadnutému uzneseniu) sa sťažovateľ vyjadril podaním z 21. januára 2023, preto bude v právomoci odvolacieho senátu najvyššieho správneho súdu, aby sa s odvolacími námietkami navrhovateľky, ako aj argumentáciou sťažovateľa vysporiadal, a teda poskytol ochranu ním označeným právam. V danej situácii je irelevantné, že právomoc najvyššieho správneho súdu rozhodnúť o odvolaní bola založená navrhovateľkou, ktorá podaním riadneho opravného prostriedku využila svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a nie sťažovateľom, ktorý

na podanie opravného prostriedku v zmysle disciplinárneho súdneho poriadku za daných okolností oprávnený nebol.

22. Sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť možno v tomto momente hodnotiť ako predčasne podanú, pretože navodila stav, keď by o tej istej veci, resp. o prieskume toho istého rozhodnutia mali súbežne konať a rozhodovať odvolací senát najvyššieho správneho súdu ako súd odvolací a zároveň ústavný súd. V podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, však takýto stav nie je ústavne aprobovateľný, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí. Prípadné pochybenia či nedostatky v rozhodnutí najvyššieho správneho súdu z 22. novembra 2022 v rozsahu, ktorý nie je pokrytý prieskumom tohto súdu v prebiehajúcom odvolacom konaní (iniciovanom protistranou sťažovateľa, ktorý taký prostriedok k dispozícii nemá), môže sťažovateľ namietať v ústavnej sťažnosti, na ktorej podanie začne pri aplikácii § 124 zákona o ústavnom súde na danú procesnú situáciu lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia rozhodnutia najvyššieho správneho súdu vydaného v odvolacom konaní podľa § 37 ods. 3 disciplinárneho súdneho poriadku spoločne s lehotou na eventuálne podanie ústavnej sťažnosti proti samotnému rozhodnutiu vydanému v odvolacom disciplinárnom konaní (v obsahovom rámci tohto konania sa sťažovateľ vyjadril k odvolaniu podanému v jeho neprospech 21. januára 2023). Treba dodať, že podľa príloh predložených sťažovateľom bolo odvolanie podané navrhovateľkou disciplinárneho konania proti výroku o disciplinárnom previnení, ako aj (vo vzájomnej kvalifikačnej podmienenosti) proti výroku o disciplinárnom opatrení. V tomto celkovom rozsahu má včas podané odvolanie podľa § 37 ods. 2 disciplinárneho súdneho poriadku vo vzťahu k prvoinštančnému rozhodnutiu odkladný účinok, čo dopĺňa predchádzajúce závery ústavného súdu.

23. Pokiaľ sťažovateľ namieta nekonformitu ustanovení disciplinárneho súdneho poriadku, ktoré vylučujú podanie opravného prostriedku disciplinárne obvineným (§ 37 disciplinárneho súdneho poriadku, pozn.), s ústavou, čím dochádza k zásahu do práva na účinný opravný prostriedok garantovaného v čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy aktuálne nemá právomoc preskúmať a rozhodnúť podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade zákonov s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

24. V prípade sťažovateľa ústavný súd nezistil také okolnosti (výnimky), ktoré by odôvodňovali ingerenciu ústavného súdu a uplatnenie jeho právomoci v uvedenom štádiu disciplinárneho konania, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31D/7/2022:

25. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako

zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

26. V prejednávacom prípade je rozhodujúcou okolnosťou, že predsedníčka okresného súdu podala návrh na disciplinárne stíhanie sťažovateľa 21. apríla 2021, pričom najvyšší správny súd začal svoju činnosť od 1. augusta 2021 a do tohto okamihu v danej veci konala a rozhodovala súdna rada. Podľa zistenia ústavného súdu konanie vedené najvyšším správnym súdom pod sp. zn. 31D/7/2022 prebieha od 23. marca 2022. V napadnutom konaní najvyšší správny súd uznesením zo 4. mája 2022 zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu, následne prebehli za účasti sťažovateľa dve ústne pojednávania, a to 13. septembra 2022 a 22. novembra 2022. Na pojednávaní konanom 22. novembra 2022 najvyšší správny súd o disciplinárnom návrhu rozhodol meritórnym uznesením, proti ktorému podala predsedníčka okresného súdu ako oprávnená osoba odvolanie 28. decembra 2022, ku ktorému sa sťažovateľ vyjadril 21. januára 2023. Rozhodné obdobie pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti v tejto časti tak predstavuje ku dňu podania ústavnej sťažnosti dobu jedného roka, čo nemožno hodnotiť aj vzhľadom na vydanie meritórneho rozhodnutia ako ústavne neakceptovateľnú dobu, hoci ústavný súd súčasne pripúšťa, že postup najvyššieho správneho súdu bol v rozpore s poriadkovou lehotou stanovenou zákonom na rozhodnutie o disciplinárnom previnení. Uvedené závery nijako nespochybnili ani skutočnosti uvádzané sťažovateľom v doplnení ústavnej sťažnosti z 9. marca 2023, z ktorých vyplýva, že najvyšší správny súd bezodkladne a v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania oboznámil sťažovateľa s podaniami navrhovateľky, čím mu vytvoril priestor na účinnú obranu.

27. Keďže samotná dĺžka napadnutého konania sama osebe neindikovala ústavne relevantnú intenzitu, na základe ktorej by bolo možné po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľovi, aby sa opätovne obrátil s ústavnou sťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že najvyšší správny súd nepostupuje v konaní v súlade s jeho ústavnými právami.

29. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v celosti, návrhu na odklad vykonateľnosti (bod 1 tohto odôvodnenia) nevyhovel, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu